

Arrest

nr. 63 755 van 24 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 29 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Servische nationaliteit te bezitten, moslim van Albanese origine te zijn en afkomstig te zijn uit Rahovicë, Servië. In 1998 bent u uit een tractor gevallen en met uw hoofd op het asfalt beland. U bent toen drie weken opgenomen geweest in het ziekenhuis van Vranjë. Sinds dit ongeval heeft u regelmatig last van hevige hoofdpijn. Voorts had u problemen met uw vader omdat u geen werk had. Hierdoor wilde uw vader dat u zijn huis verliet. In de zomer van 2010 had u ruzie met een vriend over een meisje. Toen uw vader hierover hoorde heeft hij u uit zijn huis gegooid. U bent echter in zijn huis blijven wonen, maar uw vader heeft u opnieuw gezegd dat u moest vertrekken omdat u geen werk had. U hebt werk gezocht, maar geen job gevonden. U kon nergens anders terecht omdat u de financiële middelen niet had om elders te wonen. U verliet Servië op 10 december 2010 en reisde op legale wijze per bus naar Zwitserland, waar u werd opgepikt door uw zus. Op 11 december 2010 kwam

u bij uw zus aan in Frankrijk, waar u anderhalve maand verbleef. Vervolgens brachten uw zus en haar man u met de auto naar België, waar u aankwam op 22 januari 2011. Op 28 januari 2011 hebt u in België asiel aangevraagd. Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw paspoort uitgereikt op 8 februari 2010, uw identiteitskaart uitgereikt op 6 februari 2010 en een medisch document opgesteld op 8 december 1998.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde problemen met uw vader waardoor u besloot Servië te ontvluchten louter interpersoonlijk en economisch van aard zijn. Zo had u enkel problemen met uw vader die wou dat u zijn huis verliet omdat u geen werk had. Deze problemen situeerden zich enkel op het familiale domein. Uit uw gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt nergens dat u – op enkele jeugdruzies met uw vrienden na – met andere mensen problemen had (gehoorverslag CGVS, p.9-12). Deze door u beweerde problemen houden dan ook op zich geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw vader u louter meermaals zou gevraagd hebben zijn huis te verlaten - waar u tot aan uw vertrek uit Servië in december 2010 overigens nooit op inging. U haalde verder geen enkel ander concreet probleem met uw vader aan (gehoorverslag CGVS, p.9-16; zie ook vragenlijst CGVS dd. 21/02/2011, p.2). De door u aangehaalde feiten zijn dan ook onvoldoende ernstig om in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' overeenkomstig de definitie van subsidiaire bescherming te weerhouden. Het feit dat u hoewel u er anderhalve maand bij uw zus verbleef alvorens naar België te komen, geen asiel vroeg in Frankrijk omdat u van vrienden zou vernomen hebben dat de voorwaarden in België beter zijn (gehoorverslag CGVS, p.8-9), is tevens van aard het ontbreken van voornoemde 'gegronde vrees voor vervolging' of 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' in uwen hoofde te bevestigen.

Voorts dient er op gewezen worden dat u evenmin elementen heeft aangebracht dat u zich omwille van motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming niet elders in uw regio zou kunnen vestigen om aan de door u ingeroepen problemen met uw vader te ontkomen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u geen problemen zou hebben met uw vader indien u niet langer bij hem thuis zou wonen maar dat u over onvoldoende financiële middelen beschikt om zich elders in uw land van herkomst te vestigen (gehoorverslag CGVS, p.15). Dit motief houdt echter geen verband met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming. Het betreft hier immers een probleem van louter economische aard.

Wat de door u ingeroepen medische problemen betreft, met name de hevige hoofdpijn die u af en toe heeft als gevolg van een val die u op 8-jarige leeftijd maakte (gehoorverslag CGVS, p.12-14), dient er opgemerkt te worden dat deze redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten, met name uw paspoort, uw identiteitskaart en een medisch attest, kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Ze bevestigen enkel uw identiteit, uw nationaliteit en uw medische problemen. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/4, §1, alinea 2 en §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook een schending van artikel 54/7 van deze wet. Tevens acht verzoeker dat de bestreden beslissing een schending van een substantieel vormvereiste inhoudt.

Verzoeker licht toe dat de bestreden beslissing in het Nederlands, zijnde de taal van de procedure, dient te worden genomen en dat de procedure derhalve uitsluitend in het Nederlands dient te worden gevoerd, zowel wat de analyse van het dossier als de beslissing betreft.

Verzoeker haalt een aantal artikelen uit de vreemdelingenwet aan en stelt dat de kennis van de taal bij het nemen van de beslissing een wettelijk vereiste is. De beslissing die geen onderscheid maakt tussen de adjuncten in hoofde van hun respectievelijke talenkennis, *in casu* de bestreden beslissing die genomen werd door de heer Bienfait in een Nederlandstalig dossier, is volgens verzoeker onwettig overeenkomstig artikel 57/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. Uit de stukken in het administratief dossier kan worden afgeleid dat het onderzoek van verzoekers asielaanvraag geheel in de Nederlandse taal is geschied. Een schending van artikel 51/4, §1 en §3 kan aldus niet worden aangenomen.

Uit de voorbereidende werken van de vreemdelingenwet blijkt dat de adjunct-commissarissen geen rijksambtenaren zijn in de zin van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, wat inhoudt dat zij niet worden ingedeeld bij een taalrol, in die zin dat zij enkel rechtsgeldige beslissingen zouden kunnen nemen in de taal van de taalrol waarbinnen zij benoemd zouden zijn (RvS 2 februari 2005, nr. 140.039).

Uit artikel 57/9 van de vreemdelingenwet volgt dat de bevoegdheden van artikel 57/6, eerste lid, 1° tot 7° van de vreemdelingenwet worden uitgeoefend door de commissaris-generaal of bij delegatie, door zijn adjuncten. Ingevolge het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 15 januari 2010 houdende delegatie van beslissingsbevoegdheid aan de adjunct-commissarissen in individuele asioldossiers (BS 27 januari 2010) hebben de adjunct-commissarissen de bevoegdheid om beslissingen te nemen in individuele asioldossiers voor de bevoegdheden omschreven in artikel 57/6, eerste lid, 1° tot 7° van de vreemdelingenwet. De adjuncten vervangen de commissaris-generaal bijgevolg voor alle hoger vermelde bevoegdheden, ook al zijn zij eentalig.

Bijaldien is in de onderhavige zaak de ondertekening van de Nederlandstalige beslissing door een adjunct-commissaris, die geen bewijs heeft geleverd van de kennis van de Nederlandse taal, wettig.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker de concrete motivering van de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat in zijn verzoekschrift. Deze motivering, die stelt dat (i) de door verzoeker aangehaalde problemen met zijn vader van louter interpersoonlijke en economische aard zijn (ii) het nalaten asiel aan te vragen gedurende zijn verblijf in Frankrijk, de ernst van zijn voorgehouden vrees ondermijnt (iii) hij bovendien niet aantoonde dat hij zich niet elders in zijn land van herkomst zou kunnen vestigen teneinde aan de problemen met zijn vader te ontkomen (iii) verzoeker zich voor de beoordeling van zijn medische situatie dient te richten tot de geëigende procedure, is pertinent en vindt steun in het administratief dossier. Zij wordt door de Raad beaamd en overgenomen.

Het enig middel is ongegrond.

Er zijn geen elementen voorhanden die wijzen op het bestaan van een vluchtelingenrechtelijke vrees in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in hoofde van verzoekende partij.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER, kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER